

Autorka bestselleru Alfa & Omega

TESS M. PUFFROVÁ

*Kde je
Joanna*

Žhavý erotický thriller
plný napětí, lásky a zrady

Kde je
Joanna

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Tess M. Puffrová, 2025
Cover © Michaela Dopitová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5863-0 (pdf)

TESS M. PUFFROVÁ

Kde je Joanna

*Pro pošramocené holky,
které hledají cestu ze tmy*

Prolog

Bezhlavě jsem cpala oblečení do vaku, zatímco mi po zádech stékaly kapky potu. Cítila jsem, jak mi pod kožichem putují přes páteř k okrajům kalhot. Srdce mi dunělo v hrudi takovou silou, až jsem měla pocit, že mi co nevidět prorazí hrudní koš, stažený úzkostí.

Mrkla jsem na digitální budík vedle rozestlaný pohovky a uvědomila si, že mi dochází čas. Nechala jsem zbytky svého oblečení viset z otevřený zásuvky komody a popadla jsem vak. Prohnala jsem se ke kuchyňskému koutu, kde se kromě haldy špinavýho nádobí a odpadků někde nacházely i moje doklady. Pustila jsem nacpaný zavazadlo na zem a začala rozklepanýma rukama rozhrnovat nepořádek ve snaze najít svůj pas, když se zvenku ozvalo burácení motoru.

Krev v žilách mi ztuhla a moje splašený srdce brozilo, že vypoví službu. Tohle nešlo podle plánu, ani trochu. Jak to, že se to tak strašlivě pokazilo?

Když jsem dnes ráno celá vyklepaná z nervozity opouštěla hotel, v hlavě jsem měla všechno promyšlený do toho nejmenšího detailu. Jenže se objevily překážky a já neměla připravený žádný plán B. Původně jsem měla odjet autem, ale můj odvoz se už několik hodin neozýval. Krvácelo mi z tý zrady srdce. Očividně jsem vložila důvěru do rukou nesprávný osoby.

A teď budu muset běžet lesem.

Už jsem nemohla čekat.

Hluk motoru umlknul a ozvalo se bouchnutí dveří od auta následovaný těžkými kroky, pod kterými praskaly větvičky a šustilo listí. Každý ten krok jako by mi odpočítával poslední vteřiny života.

Vrhla jsem se k zadnímu okýnku, abych unikla.

Můj čas vypršel.

Kapitola I

Natalie nepřestávala plakat. I mně bylo do breku, cítila jsem ten knedlík v krku a palčivý tlak za očima, ale nedovolila jsem si poddat se tomu. Zatnula jsem zuby a ruce sevřela v pěst. Nehty se mi zaryly do dlaní a já za tu lehkou bolest byla ráda. Bylo lepší cítit fyzickou bolest než tu v mojí hrudi pokaždý, když jsem si uvědomila, v jaký situaci jsme se nacházely.

Máma byla mrtvá.

Neměly jsme kam jít.

Ale nesměla jsem plakat, musela jsem být silná. Pro Natalii.

Už jste se někdy ocitli ve sračkách? Ale jako opravdu, opravdu, ve sračkách? Metaforicky, samozřejmě.

Mnohem radši bych teď stála po kolena ve výkalech, než abych byla tady, přišpendlená k židli chlapem s pazourama většíma než moje stehno, přinucená dívat se do prasečích oček Teddyho Bakera a škvařit se ve vlastním potu.

„Dvacet tisíc dolarů,“ zopakoval mi blahosklonně a vypustil ze svých ropuší tlamy oblak kouře. Přisahám, celej ten chlap vypadal jako ropucha. Jeho pysky působily, jako by je pobodaly včely, rosolovitý podbradek mu skoro spočíval na prsou a zavalitý břicho měl nacpaný do proužkovanyho obleku, jehož knoflíky hrozily, že každou chvíli odletí a vyrazí mi oko. Kéž by odletěly tak šikovně, aby vyřadily tu gorilu, co mě držela, a já tak dostala šanci na útek. Jenže to se dělo jen ve filmech. Navíc by mi útek nepomohl. Jednak by mě zadržela ochranka před dveřma kanceláře a jednak by Teddy prostě vytáhl bouchačku a střelil mě do zad. Nebo do kolena – koneckonců, i když pro něj dvacet táců nemohlo být moc, asi by je radši chtěl splatit než se mě zbavit.

„Teddy, neblázni, kde bych vzala dvacet táců?“ řekla jsem a upjatě se zasmála. „Jsem si jistá, že to s Joannou nějak vyřešíš.“

Už jsem měla dost žehlení průserů svojí starší sestry. Neměla jsem v úmyslu sypat z kapsy peníze pokaždý, když si řekla. Pokaždý, když si půjčila od nesprávných lidí nebo když brečela na kolenou a přísahala, že je to jenom na jídlo. Kecala. Vždycky kecala, kupovala si drogy, a nakonec jsem to byla já, kdo neměl co jíst. Na tohle jsem byla už moc stará. Teda, bylo mi dvaadvacet, ale psychicky jsem měla pocit, že je mi šedesát, a občas jsem se při pohledu do zrcadla fakt divila, že moje vlasy nejsou úplně bílé. Ale pořád byly černé.

Teddyho očka po mně se zájmem přejela. Naklonil hlavu na stranu a chvíli studoval můj výraz, ale neměla jsem tušení, co z něj chtěl vyčíst. Nejspíš na mně bylo vidět, že jsem podělaná strachy. I když ropuší král působil jako postava z přihlouplého animáku, bylo mi jasné, že v týhle kanceláři je v ohrožení můj život. Nebo moje končetiny. Kolikrát mi Joanna skrčená v mojí posteli na koleji vyprávěla, že někomu pomalu odkrajoval prsty nebo trhal zuby? Při té myšlence jsem stiskla rty pevně k sobě a zaryla prsty do sedadla židle. Loupla jsem očima po chlapech kolem sebe, jako bych chtěla odhalit, který z nich bude mít tu čest mi ublížit. Nejspíš by to padlo na velkopazouratce.

„Nech mě jít, nechci s tím mít nic společného. Vyřeš si to s ní.“ Ne, nechtěla jsem, aby Joanně odkrajoval prsty, ale pokud jsem to měla být já, nebo ona, volím ji. Klidně mi říkejte mrcha, ale to ona se dostala do nějaký mně neznámý bryndy a tak strašně se zadlužila. Možná se chtěla utopit v koksu, ale to je její problém.

Nebo jsem si to aspoň snažila namlouvat.

Abyste pochopili, moje sestra pro mě byla vším. Nikdy jsme neměly zrovna na různých ustláno, ale staraly jsme se jedna o druhou, zvládaly jsme to. Jenže jsme se ocitly na dně. A zatímco já se z něj vyhrabala, ona si v něm začala lebedit. Trpělivost mi s ní došla zhruba před čtvrt rokem. Tehdy jsem ji našla sjetou na chodníku před kolejí a opět se dožadovala azylu a peněz, který jsem neměla. Nechala jsem ji na tom chodníku. Další den už tam nebyla. A když se pak ukázala znova, bouchla jsem jí dveřma před nosem. Jen zřídka jsem přijala její hovor, a to převážně končilo mým vzteklým zavěšením. Ignorovala jsem její prosebný esemesky a až na chvilkovou slabost minulý týden, kdy

jsem jí do telefonu začala nadávat a brečet u toho jako šílenec, jsem s ní nebyla v kontaktu.

Většinou jsem se uměla ovládat, ale zrovna ten den, co mi volala – nejspíš, aby zase žadonila o peníze –, mě vyhodili z brigády ve studentském baru. Měla jsem nervy na pochodu, cejtla jsem se zhrzeně a navíc vystrašeně, protože to byla moje nejlíp placená práce a bez úspor z ní jsem neměla šanci zaplatit ubytování na koleji na další semestr.

Vyřvala jsem svoje problémy do telefonu a Joannu ani nepustila ke slovu. Svůj výlev jsem zakončila zhruba tímhle: „Vyhodí mě z koleje a možná do týdne pojdu hladý! Mám svých problémů dost!“ Pak jsem to položila. Potom se mi ještě párkrát pokusila volat, ale už jsem jí to nezvedla.

Chtěla jsem se od ní odříznout, vážně jo. Protože moje snahy dostat ji na odvykačku nebo aspoň do nějaký normální práce, která nevyžadovala svlíkání u tyče, kšeftování s drogama a spaní s pochybnýma chlápky, skončily neúspěchem.

Dlouhou dobu jsem doufala, že to zvládne jako já – nechá zlou minulost minulostí a postaví se na nohy. Snila jsem o tom, že jednou spolu vystudujeme a budeme žít v nějakým hezkým baráku a mít třeba kočku. Milovala jsem ji, byla to jediný, co jsem v životě měla. Vždycky jsme byly spolu, jen my dvě, ať už jsme bydlely v děcáku nebo po ubytovnách. A zatímco já se po dovršení zletlosti začala snažit vést normální život, našla jsem si bezpočet prací a přihlásila se na školu, ona dál zůstávala ve sračkách. A nechtěla z nich vytáhnout. Nenechala si pomoci. Nakonec mi to došlo, i když to trvalo, a tak jsem jí přestala nabízet pomocnou ruku a snažila se žít bez ní.

Jenže přestože jsem se snažila, ona mě stále stahovala k sobě do problémů. Jako dneska.

Teddy mlasknul a vstal. Párkrát zabafal z doutníku a začal kolem mě pomalu obcházet. „Víš, tvoje sestra je dost nezodpovědná,“ pronesl, jako bych to snad sama nevěděla. „Není s ní pořádná domluva, a tak nějak si uvědomuju, že bych z ní ty peníze nevytřískal, i kdybych ji pomalu stahoval z kůže.“ Žaludek mi po jeho slovech ztěžknul a na čele mi vyrazil ledovej pot. Ošila jsem se, když Teddy došel za mě

a položil mi svoje tlustý pracky na ramena. „Ale ty seš jiná, Natalie,“ pokračoval a do hlasu se mu vkradl úlisný medový tón. „Žiješ spořádaně, pracuješ, šetříš si –“

„Nemám ani floka! Žiju z ruky do huby!“ namítla jsem panicky. A byla to smutná pravda, konec každého semestru pro mě znamenal obrovské finanční stres, během kterého jsem si vyčítala večery strávený po hospodách a zbytečný útraty.

Teddy mi stiskl ramena, až mi je málem rozdrtil. „Nepřerušuj mě,“ zasyčel zlostně a já okamžitě sklapla. Zakousla jsem se do piercingu v jazyku a schoulila se na židli, jako bych měla šanci se skrz ni propadnout do jiný reality a tomuhle zpropadenému místu uniknout. „Takže,“ pokračoval Teddy a odstoupil ode mě, „co kdybysme spolu uzavřeli dohodu?“

Pravidlo číslo jedna – nikdy neuzavírejte dohodu s peklem, neodejdete jako vítěz.

Ani jsem nedutala, když Teddy pomalu obešel prosklený konferenční stůl a pohodlně se rozvalil zpátky do koženého křesla, který pod jeho vahou zaskřípelo. Labužnický potáhnul z doutníku a křivě se na mě usmál. „Do týdne mi ty prachy seženeš a já nechám Joannu žít,“ pronesl a jeho úsměv byl najednou ledový a krutý.

Všechno v těle se mi sevřelo a srdce mi při té představě na chvíli přestalo bít. Aby můj sestře pro výstrahu useknul jeden dva prsty? OK. Ale zabít ji? Že bych ji už opravdu nikdy neviděla? Nikdy bych ji už nemohla obejmout, utěšit a slíbit jí, že to bude dobrý, že to nějak zvládneme?

I když jsem se mermomocí před tím ďáblem snažila nedat na sobě nic znát, do očí se mi začaly tlačit slzy. Oklepal popel z doutníku a podíval se na mě s kamenným výrazem ve tváři. „Když se na to vykašleš, klidně tu děvku podríznu, je mi ukradená. Ale něco mi říká, že tobě ne.“ Srdce mi asi vážně přestalo bít, nebo jsem se dostala do nějakého šíleného transu. „Asi ti nemusím říkat, že obrátit se na policii by bylo velmi nešťastný rozhodnutí,“ dodal posměšně, ale já už ho sotva vnímala. Hlava se mi točila, zrak rozmazával a v uších mi hučelo tak, že jsem z ropuších pysků musela odezírat Teddyho poslední připomínku: „Máš týden.“

Matně si vybavuju, že mě velkopazouratec vytáhnul na nohy a v surovým sevření mě vyvlekl z kanclu. Vláčel mě dál tmou, kterou protínaly záblesky světél ze stroboskopů a černý lampy. Nevníkala jsem, jak jsme scházeli po schodech, stejně jako jsem nevnímala, když mě protáhl davem opilejch chlapů a polonahejch ženskejch v neonovým prádýlku. Pořád mi hučelo v uších, ale teď jsem si už nebyla jistá, jestli to je hlasitá hudba kolem, nebo můj vlastní tep. Až když mě chlap vystrčil z klubu do chladnýho nočního vzduchu, došlo mi, že to je můj tep.

Musela jsem se uklidnit.

Musela jsem přemýšlet.

Musela jsem zavolat Joanně a zjistit, co se, sakra, děje, do čeho se to zase namočila.

Svět kolem jako by doteď byl zpomalenej a najednou se zrychleně spustil. Jako by mě nakopnul adrenalin, mrknutím oka jsem měla v ruce mobil a vytáčela Joannino číslo.

„Zvedni to, Joanno Nortonová,“ sykla jsem a přecházela po chodníku ve snaze vybit ze sebe energii, která hrozila, že mi roztrhá tělo. Jenže najednou se ozvalo: „Volaný účastník není dostupný.“ Měla jsem chuť telefonem prásknout o zem, ale ovládla jsem se.

Zmoženě jsem si přitiskla tvář do dlaní a snažila se myslet. Držet se bláhový naděje, že mi sestra co nevidět zavolá a všechno vysvětlí. Spolu pak vymyslíme, jak sehnat dvacet tisíc dolarů a bude to zase dobrý. Jako vždycky.

Jenže moje racionální já mi našeptávalo, že tentokrát je to jiný. Nejenže šlo o enormní částku, ale Joanna mi nezavolá.

Protože nemůže.

Kapitola 2

Seděla jsem na posteli se zašlým povlečením. Bylo to tu ošklivý, prázdný a smutný, přesto to byl nejhezčí pokoj, jaký jsem kdy měla. Asi bych si to měla začít trochu užívat, ale zatím mi to nějak nešlo.

„Joanno.“ Do pokoje vstoupila sestra Annes se starostlivým výrazem. Měla ho vždycky, když se na mě dívala. „Proč nejsi venku a nehraješ si s ostatními? Je tam krásně.“

„Mlčela jsem a hlavou se mi honily myšlenky na to, proč jsem taková, jaká jsem. Proč se Natalie po tom všem teď venku směje s kamarády, zatímco já sedím tady? Proč nechci, aby na mě někdo sahal a ptal se mě, co se mi stalo?“

Nechtěla jsem nikomu nic říkat. Ani vzpomínat na ruce máminých občasných přítelů, který na mě civěli a říkali, jak jsem krásná. Který na mě sahal, zatímco máma ležela v drogovém rauši a nevnímala, co se kolem ní děje.

„Joanno... pojd' za Natalii,“ řekla sestra Annes laskavě a přerušila tím tok mých myšlenek. „Ztropila jsi takovou scénu, že musíte zůstat spolu, a teď si s ní ani nehraješ.“

„Nepotřebuje mě. Má tu nový kamarády. Kamarády svého věku,“ namítla jsem. Copak bych si měla co říct se sedmiletými dětmi?“

Sestra se lehce zasmála. „Je ti sotva deset, jsou to děti věku vás obou,“ sdělila mi důrazně. Ona nechápala, že i když mi bylo deset, panenky a princeznovský korunky mě nezajímaly.

Neuměla jsem si hrát.

Přesto jsem vstala a v doprovodu sestry Annes vyšla ven na slunce. Jen co mě Natalie spatřila, přiběhla ke mně a s nadšenými jiskřičkami v šedých očích mě vzala za ruku. „No ták, Joanno, no ták!“ Táhla mě k obrysům skákacího panáka na chodníku.

„Natalie, víš, že tohle mi nejde...“, namítla jsem unaveně.

„Vždyť jsi to ani nezkusila! Na,“ vrazila mi do ruky křídlo. „Nakreslíme ho společně a pak můžeme skákat taky spolu. Budu tě držet za ruku,“

rozhodla a dřepala si, aby panáka dokreslila. Usmívala se a celkově působila vesele.

Byla jsem ráda, že se po mámině smrti neuzavřela do sebe. Že neměla noční můry o tom, jak mámino bezvládné tělo leží na zemi s jehlou ještě stále zapíchnutou v loketní jamce. A byla jsem vážně ráda, že si tu našla kamarády. Oak Heaven se stane naším novým domovem.

Na kolej jsem se dostala až nad ránem, jelikož mě Teddyho lidi přepadli, nacpali do auta a odvezli do tři hodiny vzdáleného města, ale už se neobtěžovali odvézt mě zpátky. Taxi jsem si za těch pár drobáků po kapsách rozhodně nemohla dovolit, takže jsem se plahočila veřejnou dopravou.

Myslela jsem, že po špičkách projdu pokojem, padnu do postele a těch zbývajících pár hodin do rána, kdy jsem musela vstát a letět na brigádu do kavárny, strávím rozjímáním nad svým podělaným životem. Jenže v moment, kdy jsem otevřela dveře, mi došlo, že tyhle plány jsou pasé.

Moje spolubydlící a – díky bohu – dobrá kamarádka Jessie seděla na posteli u rozsvícený lampy a zajímavě brečela.

Vykulila jsem na ni oči a rychle si přisedla, abych ji mohla obejmout. Dřív jsem nevěděla, co v takových situacích dělat. Já sama brečela jen zřídkakdy a konejšit lidi jsem neuměla. Nebo nechtěla. Ale Jessie mi za tu dobu tady dost přirostla k srdci, a i když byla dle mého přecitlivělá až na půdu, zvykla jsem si objímat ji a utěšovat, ať už byla rozhozená kvůli sebevětší kravině. Minulý týden hodinu bulela, protože jí uschla kytka.

„Co se stalo?“ zhrozila jsem se a doufala, že jde o podobnou banalitu.

Jessie si otřela usazený oči, který připomínaly dvě modré studánky, a několikrát polkla, nejspíš aby ovládla svůj pláč natolik, aby mohla mluvit. „O-oni... oni mě chtějí odříznout,“ zajíkla se a nanovo propukla v pláč.

„Co? Kdo?“ vysypala jsem ze sebe zmateně.

„Rodiče,“ vykvikla.

„Proč?“

„Kvůli kre-kreditkám,“ vyrazila ze sebe ztěžka, než se opět rozvzlykala.

„Nezvládáš je splácet?“ odtušila jsem. Věděla jsem, že Jessie má, podobně jako já, hluboko do kapsy, ale na rozdíl ode mě ji částečně podporovali rodiče, a navíc měla práci v kanceláři, která dost vynášela. Přesto měla několik kreditek, který moc nesplácela. A jejím rodičům asi došla trpělivost.

Jessie mi místo odpovědi podala úředně vyhlízející dopis. Mlčky jsem ho převzala a prolítla očima několik řádků, než mi došlo, že se dívám na výzvu ke splacení dluhu. Obdobný dopis jsem obdržela předminulý měsíc – tehdy se mi podařilo uprosit Dereka, sexy vedoucího kavárny, aby mi dal výplatu o týden dřív. Tak nějak jsem to poskládala a zařekla se, že už se mi podobná věc nesmí nikdy stát. Kreditek jsem se pro jistotu zbavila, protože byly cestou do pekla.

„Jak je to možný?“ vydechla jsem sklíčeně a podala Jessie dopis zpátky.

Zakvílela a znova si otřela oči. „Já nevím. Nějak jsem... prostě jsem... nechodila...“

„Do kanclu,“ dořekla jsem za ni. Když Jessie brečela, tak nikdy nedokázala mluvit. Teď mlčky pokývala hlavou a tvářila se tak ztrápeně jako nikdy. Zadupala jsem v sobě potřebu vmést jí do obličeje řeči typu: „Já ti říkala, že nemáš s Gillem trávit tolik času a upřednostňovat ho před prací!“ a objala jsem ji o to víc.

Jessie byla zvláštní osůbka. Na jednu stranu rozumná a cílevědomá, na druhou chaotická a nevypočitatelná. Uvědoměle studuje ekonomii, protože pak si bude moct najít hodnotný zaměstnání, ale než aby chodila na přednášky a na brigádu, tak radši tráví čas se svým přítelem na prknech dobrovolnickýho divadla, z čehož nic nemá – teda, kromě pocitu naplnění... což je asi hodně, ale na druhou stranu, když vám to nenaplní břicho, tak je to, dle mého, k ničemu.

„Rodiče jsou našťavaný, a když mi nebudou platit školný, tak mě určitě vyhoděj,“ štkala mi do ramene dramaticky. Občas jsem měla problém poznat, jestli svoje emoční výbuchy jen nehraje, aby si potrénovala roli. Jednou jsem ji našla hystericky křičící na zemi a málem

z toho měla infarkt, načež jsem zjistila, že si cvičila výstup Panny Marie, když zemřel Ježíš.

Teď to ale na hru nevypadalo.

„Aspoň nějaký rodiče máš,“ zahučela jsem ponuře. „A máš se kam vrátit, mě vykopnou rovnou na ulici.“ Možná bych zvládla chvíli platit nějakou ubytovnu, ale vzhledem k tomu, že jsem měla na krku studentskou půjčku, kterou tak jako tak po ukončení školy – ať už úspěšným, nebo neúspěšným – budu muset splatit, čert ví, jak dlouho bych zvládla nějak fungovat.

Jessie se ode mě odtáhla a tázavě se mi zahleděla do tváře. „Zase Joanna?“ odhadla.

Smutně jsem přikývla. „Jo. Je to v hajzlu,“ přiznala jsem a nervózně si začala pohrávat s kuličkou v jazyku. Jessie pochopitelně věděla o mý problémový sestře, která u nás v pokoji na tajňачku párkrát přespávala a byla důvodem číslo jedna, proč jsem věčně bez peněz. A věděla i, co přesně moje sestra dělá pro obživu, že si máchá nos v koksu a dalších sračkách, i to, že je zapletená s vládcem newportského podsvětí.

„Kurva,“ sykla Jess a nakrátko zavřela oči. „Co budeme dělat?“ zeptala se, jako bych měla přijít s nějakým geniálním plánem.

„Kolik ti chybí?“ zeptala jsem se.

Jess z oka skápily další slzy a se sklopenou hlavou špitla: „Dva tisíce.“ Šťastná to holka. Bylo to dost, ale sehnat dva tácy bylo reálnější než dvacet. I když, i Jess tlačil čas, takže práce od rána do večera by jí nejspíš nepomohla.

Zafuněla jsem a vstala z její postele. „Nevím,“ přiznala jsem, a než abych snášela její pohled plný obav, popadla jsem hygienickou tašku a osušku a vydala se do sprch.

Stála jsem pod proudem vody jako bez duše. Tupě jsem civěla na špinavý zažloutlý dlaždice a ani se nesnažila pohnout. Můj život byl ze dne na den v háji a neviděla jsem cestu, jak se z toho vyhrabat. V hlavě jsem si narychlo spočítala, že kdybych neměla útratu ani jeden cent, dvacet tisíc bych vydělávala víc než rok.

Když jsem vystoupila ze sprchy převlečená do vytahanyho trička a šortek na spaní, zvažovala jsem prodej orgánů. Kolik bych asi dostala

za ledvinu? A je vůbec možný sehnat kupce a nechat si ji odstranit za týden? Je vůbec možný sehnat někoho, kdo mi během operace nesebere i zbytek orgánů?

Přešla jsem k jednomu z řady umyvadel a vyčistila si zuby dost roztrepeným a opotřebovaným kartáčkem. Používala jsem ho už tak dva roky. Nový by byl luxus, který jsem si nemohla dovolit. Stejně tak jako značkový šampony a krémy. Nebo kadeřník.

Pročesala jsem si své krátký černý mikádo a zamračeně sledovala linii konečků. Manikúrními nůžkami jsem si opatrně zarovнала ofinu a přechuhující vlásky u levý čelisti. Nebylo to perfektní, jako když mě stříhávala Joanna, ale vypadalo to celkem dobře. Nikdy jsem nebyla na dlouhé vlasy, měla jsem pocit, že mi tíží hlavu, což jsem opravdu nepotřebovala. Navíc dlouhé vlasy byly Joanninou předností a já s ní nikdy neměla potřebu soupeřit. Ona byla ta ďábelská kráska svolná ke každé špatnosti. Já nebyla tak přitažlivá a rozhodně ne tolik ženská, i když jsme obě byly obdarované velkým poprsím. Joanna s radostí dávala svoje tvary na odív v přiléhavých šatech, já volila radši volný a pohodlný oblečení.

Vyčerpaně jsem se vrátila na pokoj a zjistila, že Jessie stále pláče. Už ne tak usedavě, ale dost na to, aby jí to nedovolilo spát. Ani mně starosti nedopřály klid, i když mi bylo jasné, že bych odpočinek ztraceně potřebovala.

Lehla jsem si do postele a zahleděla se na strop. Dlouhou chvíli jsem mlčela a naslouchala tichému popotahování, než jsem se rozhodla pokusit se Jessiin smutek odehnat. „Škoda, že nemůžeme prodat své panenství.“ Tlumeně se uchechtla, takže to asi fungovalo. „Kdybych věděla, že tím vydělám dost, klidně bych se šla kurvit,“ pokračovala jsem.

Nebyl to úplně scestný nápad, ale dvacet tisíc během jednoho týdne? Musela bych spát tak s deseti chlapy denně, nebo si najít nějakýho starýho zazobanýho prasáka. Ti ale většinou chtěli dračice, jako je má sestra, nebo krásný blondatý panenky – k tomu měla Jessie blíž než já. Ale ta jistě nebyla natolik zoufalá, aby prodala své tělo a podvedla tak svého milovaného Gilla.

„Co Gill, ten ti nemůže pomoci?“ napadlo mě. Nebyl to žádný zbohatlík, ale třeba by měl nějaký úspory, který by Jessie mohl poskytnout. Nebo by si mohl vzít nějakou půjčku.

Jessie potichu zakňourala. „Bojím se mu to říct.“

Ve tmě jsem protočila oči. Jessiina obava byla naprosto mimo mísu. Gill do ní byl blázen, a už když spolu minulý semestr začali chodit, bylo jasné, že je pro ni ochotný udělat cokoli. Občas jsem jí to záviděla – teda, ne Gilla, pochopitelně, ale ten vztah. To, že vás někdo tak strašně moc miluje a obětuje se pro vás. Já to nikdy nepoznala a pochybovala jsem, že někdy poznám. Už dávno jsem nevěřila na lásku. Dřív jsem možná doufala, že najdu toho pravýho, prince na bílém koni, který mě zachrání a vyvede z chudoby, ale po nespočtu špatných zkušeností a vztahů na jednu noc mě naivita opustila.

„Neboj se, nic horšího, než že ti nepomůže, se stát nemůže,“ ujišťovala jsem kamarádku přesvědčeně. Vážně jsem si byla jistá, že Gill Jessiiny problémy vyřeší.

To jsem ještě nečekala, že bude řešit i ty moje.

Jakmile venku začalo svítat, hodila jsem na sebe mikinu s kapucí a svoje oblíbený, prošoupaný kapsáček, který nebyly v módě ani když jsem si je kupovala před pěti lety v second handu. Popadla jsem batoh a vyrazila pěšky do kavárny *Coffee and Cake* v srdci kampusu.

„Nat, jsi tu brzo,“ podivil se Derek, když jsem vstoupila. Právě vyndával z krabice na zemi balíčky s kávovými zrny a rovnal je do police. Světle hnědý zvlněný vlasy mu při tom padaly do očí a on si je bezděčně odhrnul. I když to dělal bezmyšlenkovitě, stejně u toho vypadal jako model během focení. Nedivila jsem se, že po něm hází okem každá holka, co projde těmahle dveřma. Derek byl prostě kus! Táhlo mu na třicet, ale tělo měl jako dvacetiletý. Vypracovaný ruce, vlasy, za který by dal kdovíco nejeden muž i žena a k tomu ten nejpřítažlivější úsměv, jaký jsem kdy viděla. Jakmile mě jím obdařil, málem se mi podlomila kolena.

Nikdy bych nepřiznala nahlas, že je jako princ z pohádky a mým jediným snem je stanout s ním před oltářem a slíbit mu věčnou lásku.

Ale to, že si představuju, jak si to rozdáváme vzadu ve skladu, bez hanby přiznám.

Abych pravdu řekla, měla jsem pocit, že jemu se taky líbím. Občas jsem ho nacytala při zírání a vždycky zrudnul a rychle se podíval jinam. A občas utrousil dvojsmyslnou poznámku, která mě nejen rozechřívala, ale i mátla. Protože už jsem tu dělala čtvrt roku a on stále neudělal žádný krok. Já ten krok udělat nechtěla, byl to můj šéf a bála jsem se, že si jeho signály špatně vysvětluju a kvůli nějakému hloupému přešlapu přijdu o práci. Anebo hůř, vyspím se s ním, zklame mě, rozejdeme se a já přijdu o práci. Ať tak či tak, všechny scénáře v mé hlavě končily tím, že přijdu o práci.

Oplatila jsem mu úsměv a přešla za pult, abych si v zadní místnosti odložila batoh. „To víš, nemohla jsem se dočkat,“ houkla jsem na vysvětlenou, proč jsem tu tak brzo.

„Že ty si u mě snažíš šplhnout?“ zasmál se Derek a opřel se o rám dveří stylem, že by hned mohl zdobit obálku časopisu – jak říkám, hotový model.

„Nó... kdybych ti pověděla, že jsem se dostala do blbý finanční situace, co bys mi na to řekl?“ zariskovala jsem. Jestli Joanna za týden přijde o život, já ten svůj nechci. Takže nemám co ztratit. A k čertu s tím, kdybych nebyla vystresovaná z možný smrti mé sestry, hned bych se na Dereka vrhla a rozdala si to s ním klidně uprostřed kavárny.

Derek stáhl obočí a skousnul si úzký ret. „Máš problémy?“

Kývla jsem. I když jsem byla v pokušení mámit z něj peníze, věděla jsem, že tolik nemá, a i kdyby měl, nedal by mi je.

„Možná bych,“ protáhl a udělal ke mně krok, „ti mohl zvýšit plat. Trošku, aby se ostatní nezlobili,“ dodal rychle a povytáhl koutky úst.

Donutila jsem se mu úsměv opětovat, ale neměla jsem, co bych mu na to řekla, a tak jsem se radši začala chystat na směnu. S Derekovým pohledem v zádech jsem si přetáhla přes hlavu mikinu a odhalila své tělo v červeném volném crop topu. Díky bohu za dnešní módu – moje obnošený hadry vypadají jako cool značkový kousky.

„Zvednu ti ho o dolar na hodinu. A... a k tomu snídane zdarma,“ doplnil trochu nejistě.

Otočila jsem se k němu a všimla si, že jeho zelenavý oči visí na mém obnaženém břichu. Bylo mi jasné, co vidí – moje žebra. Sklopila jsem oči a cítila se zahanbeně. Nechtěla jsem působit jako případ pro charitu a měla jsem potřebu jeho nabídku odmítnout a ujistit ho, že se o sebe dokážu postarat a zajistit si jídlo sama. Ale pravda byla, že jsem to nedokázala. Ne teď, ne s Joanninými zásahy do mé peněženky. Ke kolejnému jsme sice měli možnost připlatit si za jídlo, ale to jsem udělala jen první semestr tady. Nevěděla jsem, že kvůli brigádám budu mít problémy stíhat otevírací doby jídelny a zbytečně mi propadnou peníze. Takže znova už jsem si kolejní jídlo nezaplatila, a tak nějak se zvládala stravovat levněji a sama. Ale teď... „Děkuju,“ špitla jsem a žmolala si prsty, abych se mu nemusela podívat do očí.

„Ale něco za to budu chtít!“ prohlásil znenadání a já překvapeně zvedla hlavu. Usmíval se od ucha k uchu, i když mu tváře hořely. „Dostal jsem k narozeninám dva poukazy do kina a vážně nemám s kým jít...“ Teď se nahrnulo horko i do mých tváří. „Takže bych byl rád, abys mě – jako projev díky – doprovodila.“

„D-dobře,“ vykoktala jsem plaše. Ach bože, odkdy jsem plachá? Jessie na mě asi začíná mít špatný vliv, protože já taková nejsem. Nekoktám, nečervenám se a rozhodně se nenechám vyvádět z míry.

„Zítřka večer?“ nadhodil Derek a nepřestával se na mě usmívat.

Přikývla jsem. „Zítřka večer.“

S tím jsme si šli každý po svých. Derek pokračoval v rovnání zásob a já šla otevřít a věnovat se prvním zákazníkům. Měla jsem práci v kavárně ráda – mnohem radši než tu druhou v hlučném baru –, protože tady člověk neměl čas zastavit se a dloubat se ve svém zpackaném životě. Díky frmolu jsem byla neustále zaměstnaná a kupodivu odreagovaná. Směny tady mi vždycky rychle utekly a kafe zdarma bylo třesničkou na dortu. Jediný kaz byla nepřiliš vysoká mzda.

Když se přiblížilo poledne, odešla jsem si jmenovku a vzala si cappuccino do kelímku a k tomu jeden čokoládový muffin. Cítila jsem se kvůli tomu trochu blbě, ale můj žaludek už řval hlady na protest, takže jsem ten provinilý pocit, že zneužívám Derekovy laskavosti, zatlačila do pozadí. Rozloučila jsem se a hnala na přednášku anatomie.

Když jsem nastupovala na školu, chtěla jsem být zdravotní sestrou. Říkala jsem si, že zkušenosti s pečováním o opilý nebo zfetovaný hovada už mám, takže si jen rozšířím obzory. Čím déle jsem ale studovala, tím víc mi bylo jasné, jak těžkou dráhu jsem si zvolila. Přesto jsem si nedovolila vzdát to. Věděla jsem, že na to mám, a pilně jsem studovala, abych si to dokázala. Zvládla jsem už dva semestry, byla jsem v polovině a nechtěla to zahodit. Navíc jsme měli hodiny praxe v nemocnici, který pro mě byly stejně relaxační jako práce v kavárně. I když mnohem méně příjemný.

Dnešní den na mě čekaly jen přednášky, za což jsem byla ráda. Kvůli nevyspání jsem byla malátná, takže bych jen sotva zvládla péči o raněný nebo intoxikovaný osoby. Navíc, když jsem se večer vracela na kolej, dělaly se mi mžítka před očima, takže bych mohla snadno skončit mezi pacienty. To, že jsem za celý den snědla jen ten čokoládový muffin, mému stavu nepomohlo.

Vpadla jsem do pokoje a chystala se jít spát, aniž bych si dala sprchu, ale ve dveřích jsem se zarazila. S Jessie na posteli seděl Gill. Drželi se za ruce a tvářili se rozpačitě.

„Né,“ zaúpěla jsem. „Jsem utahaná, dneska se nemůžu jít courat po okolí, než si to odbydete,“ upozornila jsem je a na potvrzení svých slov jsem sebou plácla na postel.

„Nechceme spolu spát!“ namítla Jess pohoršeně. „Teda, ne teď,“ dodala a vyměnila si s Gillem rychlý pohled, než se znova zadívala na mě. „Vlastně... vlastně máme návrh.“

Stáhla jsem obočí a s vypětím všech sil pozvedla hlavu, abych na ně viděla. „Návrh?“

Gill se na posteli zavrtěl, až pod ním zaskřípěla. Nebylo divu, byl to pořádný kus chlapa. Ale i když mohl děsit svou výškou a širokými rameny, byl to ten nejneškodnější kluk, kterýho jsem znala. Takový plyšový měďa, co má rád pivo a fotbal.

„Víš, Jess mi řekla o vašich problémech s penězma,“ spustil opatrně. „A měl bych řešení, ale asi se ti nebude líbit.“

„Mně se nelíbí,“ vyhrkla Jess, ale pak se kousla do rtu. „Jenže je to řešení a vlastně to není tak hrozný.“

„O co jde?“ pobídla jsem je.

Gill se poškrábal ve vlasech. „No, mám kámoše, kterej jede ve *WatchStars*...“

„OK, už se mi to taky nelíbí,“ vydechla jsem a zamračila se ještě víc. *WatchStars* byla porno platforma, kde se lidi natáčeli při všem možným a diváci jim za to platili. Asi díky tomu dostávali dojem, že jsou hvězdou v záři reflektorů. A fanoušci ty hvězdy mohli pozorovat.

„V noci jsi říkala, že by ses klidně šla kurvit!“ připomněla mi Jessie. „A tohle je mnohem bezpečnější.“

„To si zase nacvičujete nějakou hru?“ zahučela jsem.

„Ne, myslíme to vážně,“ ujistila mě Jessie.

Zmateně jsem zatřásla hlavou. „Počkej, a v čem přesně by to mělo spočívat?“

Gill pokrčil rameny. „No, natočili bysme se u sexu.“

Vytřeštila jsem na něj oči. „Já s váma do trojky nepůjdu!“

„Nespala bys s náma!“ vypískla Jess spěšně a celá při tom zrudla v obličej. I Gill nabral růžovou barvu. „Víš, já bych si to rozdala s Gillem – na kameru. A ty...“ Jess se odmlčela a opět se kousla do rtu.

„Ty s tím svým kámošem,“ dořekl za ni Gill.

„Ne!“ odmítla jsem rychle. „Na kameru? S cizím klukem? Ani nápad!“

„No ták, Nat, je to skvělá šance, jak se dostat z problémů. Navíc nám dá peníze na ruku,“ přesvědčovala mě Jess. „A není to cizí kluk, Gill ho zná, takže ví, že se ti nic nestane. Neublíží ti, nebo tak něco.“

Zafuněla jsem a chvíli to zvažovala. Pravda byla, že to znělo rozhodně bezpečněji než prostituce na ulicích. A asi i víc anonymně než točení klasickýho porna – ne že bych se musela bát, že to uvidí moje rodina, když žádnou nemám.

„Kolik?“ sykla jsem a mentálně se začala připravovat na věc. Prostě se vyspím s nějakým klukem před kamerou. Co z toho? Kolikrát jsem už spala s cizími týpký. Ty jsem si sice vždycky zvolila sama, protože mě přitahovali, ale na druhou stranu jsem z toho neměla žádný peníze. Teď budu. A čert ví, že potřebuju každou bankovku, kterou budu schopná schrstit.

„Tři tisíce,“ pronesla Jessie nadšeně.

Uznale jsem kývla hlavou. „To je dost.“ Ale ne dost, aby to zachránilo Joannu. Jess mě ale dál propalovala zoufalým pohledem, takže jsem si nakonec povzdechla a přikývla jsem. „Tak fajn.“

Moje kamarádka zatleskala, ale Gill zvážněl. „Ještě to má jeden háček.“

„Jakej háček?“ zeptala jsem se s narůstajícím neblahým tušením.

„Víš, ten můj kámoš si zásadně vybírá holky, se kterými bude spát. Takže... tě musí nejdřív schválit,“ vysypal ze sebe s rameny pomalu u uší.

Protočila jsem oči. „Fajn. Co pro to musím udělat?“

„Zítra večer se máme sejít v hospodě.“

Bezva. Takže musím podlezat nějakému úlisnému pornoherci či co. Modlila jsem se jen, aby byl aspoň z poloviny tak přitažlivý jako Derek.

Kapitola 3

Asi jsem měla vědět, že vyrůstat v sirotčinci nebude žádná pohádka. Rvačky a zákeřnosti od ostatních dětí tu byly na denním pořádku. S tím jsem se vyrovnat dokázala.

Ještě dávno před máminou smrtí jsem se uměla postarat o sebe i o Natalii. Ať už šlo o to odehnat od nás zlé lidi nebo sehnat jídlo i bez peněz. Vlastně to byla máma, kdo mě poprvý v mých pěti přesvědčil, abych vzala trs banánů a mražený jídlo v krabičce, která se mi snadno vešla pod bundičku. Tehdy jsem se za to moc styděla, a ještě týdny potom se mi o krádeži zdály noční můry. Pak máma na tři dny zmizela pryč a v lednici nic nezbylo, a tak jsem šla krást znova. Natalii jsem řekla, že jsem našla máminy peníze na jídlo, aby se tím nemusela trápit i ona. Když se to opakovalo asi popátý, přestala jsem se tím trápit taky. Takže ne, usadit nějakýho blbečka a potají si od něj vzít zpátky něco, co se mně nebo Nat ztratilo, nebyl problém.

Horší bylo sledovat Natalii, jak s nadějí v očích kouká na dospěláky, kteří si sem přišli někoho z nás vybrat. Ano, vybrat. Byli jsme jako zvířata na přehlídce. Nikdy nezapomenu, jak si nás prohlíželi, jak se vyptávali, co umíme a co nás baví. Jak mi říkali, že jsem krásná... Dělalo se mi z toho zle od žaludku.

Nechtěla jsem, aby si nás někdo odvedl. Bála jsem se, že by nás s Nat mohli rozdělit, takže jsem se radši moc nepředváděla. Stejnak to bylo jedno. Na adopci už jsme byly starý a o starý děti nikdo nemá zájem. Ale drtilo mě vidět zklamání v Natiných očích.

Když k tomu připočtu její slzy vždy, když se jedno z děcek rozhodlo zchladit si na ní záhu, musela jsem občas přemýšlet, jestli by nám na ulici přece jen nebylo líp.

Ale byla jsem dost chytrá na to, abych věděla, že bez střechy nad hlavou a pravidelného přísunu jídla bysme dlouho nevydržely, takže jsem se místo plánování útěku rozhodla svou sestru zocelit. Začala jsem ji učit, jak dát

pěstí, jak pořádně škrábat a jak lhát. Musela přestat být jako princezna a stát se bojovnicí.

„Tady to je ideální,“ rozhodla jsem a podívala se kolem po palouku. Stály jsme na kopci, takže bylo vidět přes stromy do dáli na Oak Heaven. Paprsky slunce mě hřály na tváři a díky nim i zbytky sněhu na zemi rychle roztávaly. Bylo to tu hezký.

„Tohle je úžasný,“ pronesla Natalie zasněně a zadívala se na veliký dub uprostřed paloučku. Před ním na zemi ležel balvan, který obrostlo několik kořenů. Vypadalo to, jako by ho strom objímal. „Vsadila bych se, že je tu ukrytý poklad,“ prohlásila sestra a začala prozkoumávat skuliny, jež spolu strom a kámen vytvořily.

Zasmála jsem se tomu, jak se soustředěně mračila, když rukou šátrala v hlíně. „Pojď, poklad můžeš hledat pozdějc,“ pobídla jsem ji. Jen neochoťně vzdala své pátrání a přešla ke mně. Postavily jsme se proti sobě a já zvedla ruce. „Tak ukaž, jak jsme se to učily.“ Natalie si povzdechla a zabalila prsty do dlaně. „Ten palec nech venku,“ připomněla jsem jí.

Otráveně protočila oči. „Vážně musím? Nechci se s nikým prát.“

„Musíš,“ ujistila jsem ji ostrě. „Potřebuješ se umět bránit.“ Konečně zaujala postoj, jaký jsem ji učila, a vystřelila pěst do mojí dlaně. „Znova!“ křikla jsem. „A zpevni to zápěstí!“

Zkoušela to dál a dál, dokud mě nebolely ruce.

„Zlepšuješ se,“ pochválila jsem ji. „A teď mi ukaž, jak bys někomu zlomila nos.“

Obdařila mě dalším otráveným pohledem, ale poslušně mi ukázala ruku se zpola zabalenými prsty a naznačila pohyb vzhůru spodní hranou dlaně.

„Výborně,“ usmála jsem se na ni. „Ale nezapomeň, vždycky je nejlepší –“

„Utíkat,“ dořekla za mě.

Cejtím se kvůli tomu blbě,“ přiznala jsem, mezitímco jsem se snažila „vybrat to nejlepší oblečení, co vlastním.

„Proč?“ podivila se Jess od stolku, kde si před zrcadlem snažila nanést tekutý linky.

„Kvůli Derekovi,“ pípala jsem potichu a zase ucítila tu divnou nervozitu, která mě nutí koktat a červenat se. Přišlo mi divný jít a mít sex s cizím klukem, když už se to se šéfem konečně nějak pohnulo.

Jess vzrušeně zavrňela. „Nepovídej. Něco se změnilo?“ Ona věděla, že se mi líbí a během návštěv kavárny vyzpozovala, že ta přitažlivost mezi námi je vzájemná.

„No, vlastně mě pozval do kina,“ přiznala jsem a s úsměvem jsem vzpomínala na včerejší ráno. Vzápětí mi ztuhla krev v žilách. „Do prdele!“ vyhrkla jsem a skočila po mobilu. „Pozval mě na dnešek!“ uvědomila jsem si a chvatně listovala v kontaktech ve snaze najít jeho číslo.

„Sakra,“ sykla Jess a sledovala, jak si přikládám telefon k uchu.

„Já jsem tak pitomá!“ procedila jsem mezi zuby zaťatými vzteky a pleskla se do čela, když to Derek vzal.

„Ahoj Nat, jsi připravená?“ zeptal se zvesela, zatímco já se v duchu dál proklínala.

„Ahoj, ehm, vlastně... Je mi to hrozně trapný, ale... musím to zrušit. Nebo přesunout na jindy!“ vyhrkla jsem a cítila nekonečný zklamání, který se vzápětí ozvalo i v Derekově hlase.

„Ty dneska nemůžeš?“ zeptal se sklesle.

„Ne, promiň, jsem úplně pitomá, zapomněla jsem, že... že jsem si dohodla jednorázovou práci. Budu... totiž, mám směnu v nemocnici. Je to jen na dnešní večer,“ vymlouvala jsem se a s každým slovem jsem se za sebe styděla víc a víc.

Derek si v telefonu odkašlal. „No, to se nedá nic dělat. To je v pohodě,“ řekl a snažil se znít nad věcí, ale nešlo mu to.

„Fakt mě to moc mrzí,“ ujistila jsem ho znova.

„Dobrý. Necháme to na jindy. Třeba na zítra?“ zkusil to s novou nadějí.

Usmála jsem se, a očima zachytila Jess, jak na mě nadšeně mává rukama v pobídce, abych mu to odkývala. „Jo, to by asi šlo. Hele, ještě se domluvíme, jo?“

„Fajn. Budu se těšit.“

„Já taky. A promiň.“ S hlasitým povzdechem jsem to položila a naštvaně záúpěla. „Já jsem tak debilní!“

Jess mávla rukou. „Moc to hrotíš, aspoň se uděláš trochu nedostupnou.“

„Jen abych se neudělala moc nedostupnou,“ zabručela jsem a začala se převlíkat do černýho tílka a bokových džínů.

„Myslela jsem, že s ním stejně nechceš chodit,“ podotkla Jess zákeřně. Nikdy jsem jí nepřiznala, že ve skutečnosti netoužím po ničem jiným. Že v něm vidím pohádkovýho prince a doufám, že si mě všimne a odveze si mě na svůj zámek a zbaví mě všech mých starostí. Nebyla to moc feministická touha, proto jsem ji taky nepronášela nahlas. Navíc jsem chtěla udržet svou fasádu neohrožený drsňáčky, která se zvládne se životem poprat sama. Jakože jo, zvládnou, ale prostě bych byla radši, kdybych nemusela.

Uchechtla jsem se a taky si šla nanést oční linky. „Ale chci se s ním vyspat. A pokud to bude stát za to, tak klidně opakovaně.“ To nebyla lež.

„Kdo ví? Třeba to nakonec pověd k... tam tam tadá,“ řekla Jess a zabroukala melodii svatebního pochodu. Vyphlázla jsem na ni propíchnutý jazyk. Zahihňala se tomu. „Stejně tě nechápu. Co je na svatbě špatnýho? Co je špatnýho na vztazích?“

„Nic. Jsem jen pragmatická. Kluci jsou hovada a stejně ti dřív nebo později zlomí srdce.“ Já už snad ani žádný neměla, kolikrát mě nějaký chlap už zklamal. „Chci si prostě jen vrznout se sexy klukem, žádám toho moc?“

Jess pokrčila rameny. „Třeba bude ten Gillův kámoš sexy, bude se to počítat?“ pronesla a sladce zamrkala. Zpražila jsem ji nasupeným pohledem, čemuž se jen zasmála a pak zaklapla zrcátko. „Připravená?“

Dotáhla jsem si linku a vstala. „Jo.“

Jess sjela pohledem moje černý oblečení. „Vážně nechceš půjčit ty moje modré šaty?“

Beze slov jsem vyrazila ke dveřím.

Před kolejí na nás už čekal Gill ve svém stříbrným BMW z druhý ruky. „Dámy, moc vám to sluší,“ pronesl galantně a sklonil se k Jess, aby ji mohl políbit. „Jsi nádherná,“ pošeptal jí, ale přesto jsem to slyšela. Neubránila jsem se a udělala na Jess zvracecí gesto. Na obranu se vytasila s prostředníčkem.

Se smíchem jsem zalezla na zadní sedadlo a nechala ty dvě hrdličky, aby se po cestě mohly nerušeně otlapkávat vpředu. Během jízdy do hospody jsem se neubránila úvahám nad tím, co si ksakru počnu, kde seženu dalších sedmnáct tisíc, ale taky tím, jestli Gillův kámoš vůbec přistoupí na dohodu mít se mnou sex.

Když jsme vystoupili z auta, měla jsem nervozitou stažený žaludek. Vešla jsem za Gillem a Jess do hospody ve stylu anglických pubů a v duchu se ujišťovala, že to zvládnou. Budu prostě okouzující a svůdná tak, jak to umí Joanna. Navíc jsem se zatvrdila v tom, že do toho půjdu, i když ten kluk bude extra odpudivý. Pro Jo cokoliv.

V podniku byla hlava na hlavě, všichni postávali u baru ve středu místnosti, a když jsem se rozhlídla po zšeřelém interiéru, zjistila jsem, že jsou plně obsazený i stoly. Bylo mi z toho kdovíproč nepříjemně. Asi jsem jen nechtěla, aby můj podlezáání a přemlouvání k sexu slyšel ještě někdo další než Gill s Jess.

Postupovala jsem krůček po krůčku dál, když se Gill konečně zastavil. „Nate! Nazdar!“ zahalekal a ustoupil stranou.

V ten moment jsem spatřila snad nejkrásnějšího kluka, jakýho jsem kdy viděla. Zároveň však vyzařoval auru někoho, od koho byste měli rychle utéct.

Upřel kamenný pohled na Jess a zběžně ji sjel tmavýma očima od hlavy až po špičky bot. „Ne,“ syknul a vzápětí vstal od stolu.

„Ne?“ vyjekl Gill zmateně a sledoval, jak si jeho kamarád z opěrky židle bere hnědou koženou bundu. „Počkej, proč ne?“ zeptal se ho a zastoupil mu cestu, aby nemohl odejít.

Kluk se zastavil, projel si rukou dokonale střižený hnědý vlasy, uhlazený dozadu, a pak jí máchl směrem k Jess. „Ta to nezvládne. Rozbrečí se mi u toho a to fakt nemám rád.“

Jess stála jako opářená s vykulenýma očima a rudými tvářemi. Gill naštěstí rychle přišel k sobě a zavrtěl hlavou. „Ale ne, tohle je Jessie, *moje* holka,“ prohlásil důrazně a ukázal na mě. „Tohle je Natalie.“

Udělala jsem drobný krok vpřed a vzápětí se klukovy hnědé oči upřely do mých. Jen na okamžik, než jimi sjel přes můj obličej k mému tělu a prohlédnul si mě ještě důkladněji než předtím Jessie.

Než dokončil prohlídku, všimla jsem si, že má jednoduchý zlatý kroužek v septu, několik náušnic a kolem krku pár řetízků a... a perlový náhrdelník?

Konečně se vrátil očima k mojí tváři a zamyšleně stiskl plné rty. Ani jsem se nenamáhala podat mu ruku. Bylo zjevné, že o to nestojí. Přemýšlivě naklonil hlavu na stranu a pak ukročil zpátky ke stolu. „Fajn, pojďme se posadit,“ řekl a pokynul k prázdným židlím.

Zamračila jsem se. Přišla jsem si jako kus dobytka. A i když jsem nejspíš prošla prvotním sítem a ten kluk byl se svou dokonalou snědou tvářičkou k sežrání, necítila jsem se ani trochu potěšeně. Byl to totiž očividně hajzl. Přímo to z něj sršelo. Každý jeho pohyb byl dokonale ladný, a i když jeho tvář zůstávala jako z kamene, jeho rádoby líný nevzrušený pohled působil podmanivě. Pohled předátora, který vás naláká, aby vás využil tak, jak se to bude hodit jemu.

Přesto jsem se posadila naproti němu a upřela na něj oči.

„Dojdeme pro pivo!“ vymluvil se Gill a nápadně zatahal Jess za ruku. V duchu jsem ho proklela a sledovala, jak oba mizí v davu u baru.

Na okamžik u stolu zavládlo trapné ticho. Nevěděla jsem, co mám dělat, a tak jsem jen seděla a rozhlížela se kolem ve snaze vypadat jako někdo, kdo je oslněn místní výzdobou. Opoдал byla zapnutá televize s fotbalovým přenosem, na který jsem se vzápětí zaměřila. Netušila jsem, kdo je hvězdný hráč Matthews, který právě dal touchdown a zajistil tím Orlům vítězství, ale tvářila jsem se, že mě to neuvěřitelně zajímá.

„Už jsi šukala před kamerou?“ ozvalo se najednou naproti mně praktickým tónem.

Polkla jsem hořkost. Jasně, že k tomu bude přistupovat jako k práci, a ne jako k potěšení nebo intimnímu prožitku. „Ne,“ odpověděla jsem popravdě a snažila se na něj nemračit víc a víc, ale moje obočí si nedalo říct.

Musel na mně vidět, že mi není sympatický, a očividně se mu to nelíbilo. Zatnul neuvěřitelně ostrou čelist a sjel pohledem k mojí puse. Díval se na ni, jako by si představoval, jak asi chutná. Nebo

jak by vypadala s jeho pérem v sobě. „Seš zvyklá na jednorázovky?“ pokračoval v dotazování a svůdně si skousnul ret. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě to nevzrušuje. Měla jsem pocit, jako by naproti mně seděl sex v lidský podobě. Ale něco na tom klukovi mě rozčilovalo a nutilo klást mu odpor.

„Jestli se bojíš, že se do tebe zamiluju, tak neměj obavy,“ odsekla jsem a vzdorně si založila ruce na hrudi. Sledoval můj pohyb a zastavil se na mém výstřihu. Vzápětí si prohlédl má prsa tím nejpomalejším a nejdůkladnějším pohledem, který na mě kdy kdo upřel. Měla jsem pocit, jako by mě v místech, kam dopadly jeho tmavý oči, laskal jazykem. Pozvedla jsem propletený ruce, abych mu zakryla výhled.

Povytláhnul nad tím koutek úst a opět se mi pohledem zabodl do očí. „Zvládneš tvrdý šukání?“ Další naprosto praktická otázka pronesená stylem, jako by se mě ptal na známky ve škole. Ani netlumil hlas a já postřehla, jak se chlap u vedlejšího stolu zaujatě ohlédl. Ošila jsem se nad tím. Gillův kámoš se podíval stejným směrem a opět nasadil naprosto kamenný výraz. „Jestli seš stydlivka, tak to můžeme rovnou odpískat.“

Zamrkala jsem a narovnala ramena. „Nejsem,“ ujistila jsem ho.

Okamžik na mě zůstal mlčky hledět, jako by se snažil odhadnout, jestli nelžu. „Neodpověděla jsi na otázku,“ poukázal po chvíli.

Sakra, kde jsou ti dva s tím pivem? Nikdo mě nevaroval před takovýmhle výslechem.

Upřela jsem na kluka tvrdý pohled. „Jo, zvládnou,“ odpověděla jsem. Už jsem spala s několika chlapama, co to měli rádi tvrdě. Docela to šlo... myslím.

Po mém doznání kluk nehnul ani brvou. Jako by mu moje odpověď byla úplně jedno. Neuvěřitelně mě to vytáčelo a přemýšlela jsem, jak bych mu mohla jeho nenápadný útok vrátit, ale nic mě nenapadalo. Obvykle jsem měla pár sarkastických poznámek v rukávu, ale teď jsem byla úplně dutá.

Chvilí jsme naproti sobě seděli mlčky, a zatímco já se s neslyšnou modlitbou ohlížela k baru, on ze mě ani na vteřinu nespustil oči. Pokusila jsem se mu ten propalující pohled vrátit, ale nešlo mi to.

Jakmile jsem se na něj zahleděla, zmocnil se mě pocit, jako by mi v žaludku někdo škrtnul zápalkou. Polilo mě horko a moje oči plaše ucukly. V duchu jsem si za to nadávala, žádná stydlivka jsem nebyla, ale kdovíproč jsem tíhu jeho pohledu prostě neunesla.

Když už ne do jeho očí, pokusila jsem se aspoň dívat na něj. Prohlížet si ho bez ostychu stejně jako on si prohlížel mě. Nasadila jsem co nejvíc znuděný výraz a pomalu prozkoumala jeho ruce, který měl ležérně položený na stole. Měl velký dlaně s hezkými dlouhými prsty. Už jen z jeho nehtů bylo znát, že o sebe hodně pečuje a nevěnuje se žádný manuální práci. Přesunula jsem oči z jeho snědých předloktí s několika vystouplými žilami na bicepsy schované pod upnutým černým tričkem. Rozhodně chodil do fitka. Zvedla jsem zrak o něco výš a prohlédla si jeho krk s dvěma vystupujícími provazci svalů. Hlavový zdvihač neboli *musculus sternocleidomastoideus*. Krk a ruce pro mě byly na mužském těle nejpřitažlivější. Nepochybovala jsem ale, že se pod tím černým tričkem skrývá i dokonalý tělo.

Pohlédla jsem mu do očí a zjistila, že mě stále s kamenným výrazem sleduje. Co se mu asi honilo hlavou? Proč tak zíral? Přemýšlel, jestli to zvládnu? Nebo váhal, jestli jsem dost hezká na to, aby se mu vůbec postavil? Protože kdyby se mu nepostavil, tak by to pro mě rozhodně byla novinka. Možná jsem nebyla Joanna, ale i tak jsem uměla být sexy.

K mojí neskonalý úlevě se Jess s Gillem konečně vrátili ke stolu spolu se čtyřmi sklenicemi piva. „Tady to je,“ řekl Gill a postavil přede mě jednu. Vděčně jsem si ji vzala a rovnou se napila.

Studený pití mě trochu uklidnilo, stejně jako Jessiina přítomnost. Vklouzla na židli vedle mě a nervózně se podívala po klukovi. „Ha, ha, takže Nate a Natalie,“ vypískla přiškrčeně. Asi to byl pokus o odlehčení napjatého ticha, jenže se jí, sakra, nepovedl. Ale aspoň mi připomněla, jak se kluk jmenuje.

Gill dorozdal piva a s výdechem si sednul na volnou židli vedle Natea. „Tak, jak to jde?“ zeptal se a zněl skoro stejně nervózně jako Jessie.

Nate jim nevěnoval žádnou pozornost a dál visel očima na mně. „Mám několik pravidel,“ spustil naprosto vážně. „Zaprvý si musíš nechat udělat testy na sexuálně přenosné choroby.“

No, to byla docela nepříjemnost, jelikož tyhle testy něco stojí. Navíc jsem z toho požadavku znejistěla. „A-ale budeme mít kondom?“ zeptala jsem se potichu a bylo mi trapně, že mí přátelé jsou tomuhle rozhořčeni přítomni. Možná bylo dobře, když se předtím vypařili pro pivo.

„Jo, budeme. Ale nechci nic riskovat. Ber, nebo nech bejt.“

Přikývla jsem. „Tak fajn.“

Nate opět nehnul ani brvou a věčně pokračoval: „Dál žádný líbání na pusou, klidně mě můžeš kouřit, ale jen přes kondom. Já ti to pusou dělat nebudu.“ S každým dalším slovem jsem cítila víc a víc horka, který mi vstupovalo do tváří. A stejně tak i víc pobouření nad jeho praktickým tónem.

„Dobře,“ vyrazila jsem ze sebe a pořádně si lokla piva, abych nějak svlačila úplně vyprahlý hrdlo. „Něco dalšího?“

„Jo, upravte se a vezměte si nějaký sexy prádlo,“ pronesl a přešel zamračeným pohledem ze mě na Jess. Pak se vrátil očima ke mně. „A byl bych rád, kdyby ses oholila dohladka, ale nutit ti to nemůžu.“ Nemusela jsem se ptát, aby mi bylo jasné, že nemluví o nohách a podpaždí. „Je něco, co ty nechceš?“ zeptal se znenadání a vážně mě tím překvapil. Nečekala bych, že se bude zajímat o mé potřeby a hranice.

Jenže mi to stejně nebylo nic platný, jelikož jsem si momentálně nedokázala ani vybavit, jak se sex provozuje, natož co se mi na něm mohlo kdy nelíbit. „Ne, jsem v pohodě,“ ujistila jsem ho kupodivu pevným hlasem.

Povytláhnul obočí. „Tohle si ještě promysli. Jakmile začneme točit, už z toho nebude cesty ven. A budeme vysílat naživo, takže bych byl rád, kdybyste to nekazily nějakýma hysterickýma výstupama.“

Zatnula jsem zuby a zamračila se. „Jasně, neměj obavy, jsem už velká holka a tvůj ptáček mě nerozhodí,“ vyštěkla jsem a se stupňující nevolí sledovala jiskru pobavení, která se objevila v Nateových očích. „Jestli jsi skončil, tak mě omluvte, musím si jít odskočit,“ zavrčela jsem a bez čekání vstala od stolu.

Jessie za mnou automaticky vypálila. Dřív mě tohle doprovázení na záchod vyloženě sralo, ale Jess to vyžadovala a já si časem zvykla. Teď jsem za to byla ráda.

„Bože, to je takovej kokot!“ ulevila jsem si, jakmile za námi zapadly dveře.

„Ale je fakt hot,“ podotkla Jess. „I když vypadá, jako by se permanentně mračil. Trochu lituju lidi, co mají takhle rostlý obočí, ale na něm to vlastně vypadá sexy,“ přemítala, mezitímco jsem se snažila rozdýchat svůj vztek.

„Zatraceně! To bude peklo! Nechci s ním spát!“ vychrlila jsem ze sebe.

Jess mě popadla za ramena. „Nat, jen klid, dýchej. Bude to dobrý, jen půlhodina... nebo hodina... uteče to jako voda! A určitě bude v posteli fakt dobře, má zkušenosti,“ přesvědčovala mě.

Bezmocně jsem si projela rukou skrz ofinu. „Těžko říct, nemá spíš zkušenosti s klukama?“

Jess nechápavě zamrkala. „Jak to myslíš?“

„Má kolem krku *perly*,“ zdůraznila jsem a k mojí nevěře se má kamarádka nahlas rozesmála.

„Zlato, perly na klucích jsou teď vážně v kurzu a je to sexy. Teda, Gillovi by neslušely, ale rozhodně to není známka toho, že by Nate byl na kluky,“ ujistila mě a s úsměvem nade mnou zakroutila hlavou. „Vážně bys měla začít žít na sockách a sledovat nějaký influencery, jsi strašně pozadu,“ řekla a zatékala očima na moje odrbaný oblečení, jako by chtěla poukázat i na to, že se neoblíkám podle nejnovějších trendů. Na její slova jsem nereagovala, jen jsem si ochranně obemkla hrudník rukama a povzddechla si. Jess mě znovu vzala za ramena. „Bude to dobrý. Navíc ty peníze potřebujeme.“

Promnula jsem si spánky. To byla nesporná pravda – ty peníze potřebuju, i když to není ani zdaleka dost. „Fajn, tak jo, zvládnou to.“

Ještě jsem si doopravdy odskočila, párkrát se nadechla a spolu s Jess vyrazila zpátky ke stolu. Po cestě jsem zadoufala, že Nate už odešel, ale k mé smůle tam stále byl, zabraný s Gillem do hovoru o nějakých bojových sportech. Jakmile jsme si sedly, obrátil svou pozornost zpět ke mně, a ačkoliv když mluvil s Gillem, působil přátelsky a uvolněně, teď opět zchladl.

„Prej máte pokoj na koleji?“ zeptal se, ani nečekal na potvrzení a pokračoval, „natočíme to tam.“

Jessie zavrtěla hlavou. „Nesmíme tam pouštět lidi zvenku,“ namítla. I Joannu tam neviděla ráda a já se jí nedivila – kvůli tomu nás mohli z koleje vyhodit.

„Nevezmu vás k sobě do bytu a hotel platit taky nebudu,“ odseknul Nate tónem nepřipouštějícím žádnou diskuzi. Zmrd. „Berte, nebo nechte bejt,“ zopakoval provokativně. S Jess jsme zůstaly zticha, což si vyložil jako podvolení. A vyložil si to dobře, byly jsme zoufalý. „Fajn, ty testy trvají tak dva dny. Až je budeš mít, natočíme to.“ Sakra, dva dny? Doufala jsem, že bysme to mohli natočit hned, abych to měla z krku a nemusela nad tím víc přemýšlet.

Nate sledoval moje váhavý kývnutí a poté se zvedl k odchodu. Hodil na stůl bankovku, ačkoliv se svýho piva ani nedotkl, a oblékl si bundu. „Jo a mimochodem, jestli budete opilý nebo zfetovaný, dohoda padá,“ pronesl zlověstně, rozloučil se s Gillem a odešel.

„Sympaťák,“ zavrčela jsem, jakmile jsme se ocitli u stolu sami.

Gill zabořil hlavu mezi ramena. „Je trochu arogantní, ale je ochotné vám pomoci,“ namítl omluvným tónem. „Musel jsem ho přemlouvat, aby nám dal šanci.“

Protočila jsem oči. „Jo, jasně, ber, nebo nech bejt,“ pronesla jsem jízlivě a poraženě si povzdechla.

Možná bych přece jenom měla prodat ledvinu.

Kapitola 4

Pokoj se topil ve tmě, přesto jsem nad sebou matně viděla Nigelovu upocenou tvář, a hlavně jsem slyšela jeho vzdechy. A cítila, jak se ve mně pohybuje. Bylo to divný.

Dlouhý roky jsem nechtěla nikoho nechat na sebe sáhnout. Přišlo mi to zvláštní, zbytečný a vyvolávalo to ve mně ošklivý vzpomínky na dětství.

Jenže ostatní děti v domově už se mi kvůli tomu začínaly smát a já nad tím přemýšlela čím dál víc.

Napadlo mě, že s holkou by to mohlo být jiný, takže jsem před měsícem políbila svou kamarádku Patricii. Jenže ačkoliv to ve mně nevzbudilo nechtěný vzpomínky, ani jedný z nás se to moc nelíbilo, takže nemělo smysl v tom pokračovat nebo to zkoušet znova.

Dneska Patricie s Jerryem někde splášili lahev vodky a v noci jsme ji potají pili u kluků v pokoji. Kamarádi spolu blbli jako obvykle, smáli se a provokovali. Snažila jsem se zapojit, uvolnit se. Vodka pomohla. Takže když si ke mně později přisedl Nigel, popadla jsem jeho tvář do dlaní a políbila ho. Po chvíli jsme se vypařili ke mně na pokoj.

A teď... jsem si nebyla jistá, jak se cítit ohledně něj. A ohledně toho, co jsme dělali.

Necítila jsem ani záchvěv emocí vůči Nigelovi, ani špetku vzrušení nebo nadšení. Trochu to bolelo, ale ne moc. Prostě jsem necítila nic.

Věděl Nigel vůbec, že je to moje poprvý? Byl o rok starší než já, mohl být zkušený a poznat to. Jenže... pořád mu bylo patnáct a svůj život trávil zavřený tady. Třeba to i pro něj bylo poprvý. A třeba ani on při tom necítil žádný emoce a bylo mu jedno, že jsem tu pod ním ležela právě já. Mně rozhodně bylo jedno, že jsem tu s ním.

Nigel nade mnou hekal ještě pár vteřin, než došel vrcholu a svalil se ze mě. „V pohodě?“ zeptal se pak udýchaně. Jen jsem mlčky přikývla a on se zafuněním vstal. „OK, tak já padám,“ řekl jen, spěšně se oblékl a nechal mě samotnou ve tmě.

Ještě hodinu jsem ležela na zakrváceném prostěradle a civěla do stropu jako prázdná schránka.

A bych se nemusela celý dva dny mučit představami, jak mě ten kolosální kretén píchá před kamerou, vymýšlela jsem různé způsoby, jak sehnat víc peněz.

I když jsem pochybovala, že bych mohla získat další půjčku, stejně jsem šla do banky. Bohužel, peníze mi opravdu nedali a já tím ztratila drahocenný čas, během kterého jsem mohla pracovat. Nebo plánovat ozbrojenou loupež daný banky. Nebyla jsem tolik naivní, abych si vážně myslela, že se mi podaří sehnat dostatek peněz za týden, ale došla jsem k závěru, že udělám maximum, abych sehnala co nejvíc. Po vypřesnění lhůty jsem chtěla předvést to nejlepší plazení po podlaze k nohám Teddyho Bakera a škemrat o víc času. A to nejlíp půjde s bankovkami v ruce, aby Teddy viděl, že na tom pracuju a nechci ho nijak ochcat. Chtěla jsem věřit, že není zas tak krutej, aby mojí sestře, kterou měl vždycky mezi oblíbenkyněmi, něco udělal jenom proto, že dostane těch pár – pro něj – šlupek o další týden nebo dva pozdějc. Každopádně plán byl získat během týdne aspoň třetinu dlužný částky.

Chvilí jsem doufala, že nějak zvládnou existovat bez jídla a pití, ale nakonec jsem se chtě nechtě smířila s tím, že jíst prostě musím. Vybrala jsem zbytky ze svého účtu a málem se rozbrečela, když jsem je držela v jedný hrsti. Koupila jsem si balík toastovýho chleba s úmyslem vyžít s ním minimálně do konce týdne – ideálně do konce života. Při pohledu na chleba jsem litovala, že jsem si nepředplatila jídlo na koleji, ale zase na druhou stranu jsem teď měla dost peněz na to, abych si mohla zaplatit testy na sexuálně přenosný choroby.

Dokonce se mi i podařilo sehnat jednorázovou brigádu. Jedna paní na internetu totiž přímo zoufale sháněla někoho, kdo by jí vyvenčil psa. Bála jsem se, že půjde o podvod, ale když jsem dorazila na smlouvenou adresu, čekala na mě stařenka se zlomenou nohou a malým jezevčíkem. Tiskla mi ruku a pomalu se slzami v očích mi děkovala, že se o jejího miláčka postarám, když ona nemůže. Upřímně, psy jsem moc ráda

neměla, byla jsem kočičí osoba, a taky jsem se psů trochu bála, ale za těch pár drobných mi to stálo. Se stařenkou jsem se dohodla, že jí miláčka vyvenčím znova následující den, a letěla jsem na kolej, abych se připravila na kino s Derekem.

Po setkání s Natem pro mě byl Derek ještě přitažlivější než kdy dřív. Vyzvedl mě před kolejí, galantně mi otevřel dveře od auta a pomohl mi nastoupit. V kině koupil popcorn a colu a nechtěl ani slyšet o tom, že to zaplatím. Upřímně, docela se mi ulevilo, občerstvení v kině bylo hříšně drahý a stálo by mě všechno, co jsem si vydělala venčením.

Šli jsme na nějaký autobiografický drama o zpěvačce, o který jsem v životě neslyšela. Aspoň jsme díky tomu měli s Derekem téma k hovoru – chvíli se mi omlouval, že se netrefil s výběrem filmu, já ho ujišťovala, že to nevadí, a pak mi vyprávěl zpěvaččin život, abych nebyla úplně mimo. Vlastně to bylo docela milý a příjemný. A když ke mně během promítání v setmělém sále párkrát zabloudil očima, neubránila jsem se úsměvu.

„Musím říct, že to bylo překvapivě dobrý!“ uznala jsem, když skončily závěrečný titulky a v sále se rozsvítilo.

„Líbilo se ti to? Vážně?“ ověřoval si Derek a chvatně mi pomohl do bundy. Sám měl na sobě sako a opět vypadal, jako by vystoupil z obálky časopisu.

„Jo, líbilo,“ zasmála jsem se.

„To jsem rád. No, ehm... mám docela hlad, co kdybychom zašli na jídlo? Tady vedle je skvělá restaurace,“ navrhnul rozpačitě.

Kousla jsem se do rtu. Kino byla jedna věc, ale večeře? To už byl celkem závazek. Netušila jsem, co za tím Derek hledá, a bála jsem se, že se to stočí cestou, která se mi nebude líbit – tedy tou, která bude končit mým vyhazovem. „Já vážně nevím... Nemám u sebe dost peněz...“ pokusila jsem se vymluvit, aniž bych lhala.

Derek se svůdně pousmál. „Zvu tě. A trvám na tom.“ Fajn, tak večeře zdarma.

Pomalů jsme se courali k restauraci, venku vál slabý vánek, ale jinak bylo celkem teplo. Zkrátka hezká noc ideální k romantické procházce. Bohužel, nebyla jsem romantický typ. Zato Derek očividně ano.

V restauraci objednal víno, nechal mě vybrat předkrm a pobízěl mě, abych si dala snad to nejdražší jídlo na menu. Sice by mě zajímalo, jak chutná steak za dvacet dolarů, ale taktně jsem ho odmítla a vybrala si špagety za dvanáct. A vážně, lepší jsem nikdy neměla!

Derek pozoroval, jak do sebe soukám večeři, jako bych týden nejedla. „Jsou dobré?“ zasmál se.

Maličko jsem se za sebe zastyděla a přestala tolik hltat. „Jsou výborný! Chceš ochutnat?“

Derek s úsměvem zakroutil hlavou. Vypadal vážně potěšeně, že mi jídlo chutná. „Chceš ochutnat ty to moje?“ nabídl mi.

Nejistě jsem se podívala do jeho talíře s grilovaným lososem. „Není to blbý?“ ověřila jsem si. Vážně jsem to chtěla ochutnat, ale taky jsem nechtěla, aby za tím viděl kdovíco.

„Ani v nejmenším,“ ujistil mě a vzápětí mi podal sousto nabodnutý na vidličce.

Opatrně jsem ho stáhla rty a pomalu rozžvýkala rybu, která se mi úplně rozplynula na jazyku. „Hmm, moc dobrý, ale moje špagety jsou lepší!“ prohlásila jsem a vrátila se ke svému talíři. Bylo mi jasné, že působím jako neohrabaný neandertálec, který poprvé v životě jí příborem, ale bylo mi to jedno.

„Takže, co ty tvoje finanční problémy?“ zeptal se zničehonic, až mi málem zaskočilo. „Je to hodně zlý?“

Polkla jsem a upila vína. Nechtěla jsem být příliš otevřená, a tak jsem nakonec jen jedinkrát přikývla.

Derek se na mě díval s lítostí v očích. „Můžu nějak pomoci?“

Potlačila jsem hořký uchechtnutí a poznámku, že jestli nemá zbytečných dvacet táců, tak ne. Kdybych to totiž řekla, spustilo by to lavinu otázek, na který jsem nechtěla odpovídat. Třeba k čemu tolik peněz potřebuju? Nebo co mám společného s newportským podsvětím? Ale především – jak chci ty peníze sehnat?

Nechtěla jsem mu ani v nejmenším naznačit, co se chystám udělat. Nechtěla jsem odhalit, jak moc zkažená jsem, jak moc zoufalá a zvrácená, že jsem vůbec ochotná udělat něco takového. Kdovíproč jsem nechtěla, aby věděl, že sex pro mě tolik neznamená, že jde jen

o fyzickou potřebu a že jsem ochotná to pro peníze přetrpět s kým-koliv.

Kurva... Mísily se ve mně divný pocity. Seděla jsem v nóbl podniku, kam jsem se ani omylem nehodila, s klukem zcela mimo moji ligu. A přesto mě sem pozval. Derek byl dobrej kluk. Zasloužil by si nějakou hodnou holku, která bude vědět, co znamená milovat. Měla bych mu hned teď říct, že já to nejsem a že tady jenom ztrácí čas. Ale neudělala jsem to.

Dojedla jsem večeri, dopila víno a dál vedla nezávazný hovor o všem možným, vyjma mojí finanční situace. Nechala jsem se odvézt zpátky na kolej a mírně nervózní čekala, jak proběhne naše rozloučení.

„Dnešek jsem si moc užil, děkuju,“ promluvil do ticha.

„To já děkuju. Bylo to skvělý. Už dlouho jsem se takhle nebavila.“ Vlastně jsem se jenom dlouho nebavila. Nevím, jestli sezení u jídla považuju úplně za zábavu. Možná kdybysme po sobě ty špagety házeli a smáli se tomu... I tak, byl to moc příjemnej večer. „Tak se uvidíme v kavárně,“ plácla jsem a se záchvěvem zklamání sáhla po klice.

„Počkej,“ zaseptal a v dalším okamžiku už měl ruku na mojí tváři a přitahoval si mě k polibku. Bylo to jemný a cudný. Pomalý, příjemný... a dost krátký. Se spokojeným výrazem ve tváři se odtáhl. „Dobrou noc.“

„Dobrou,“ broukla jsem a vystoupila. Sice jsem byla zklamaná, že nedošlo k ničemu dalšímu, ale přesto jsem byla vážně spokojená, že se náš vztah někam hnul.

Asi někde hluboko ve mně byla pořád ta naivní malá holka, co věří na prince na bílým koni. A asi jsem doufala, že to je Derek, a namlouvala jsem si, že si ho zasloužím.

Následující noc jsem se ale ubezpečila, že si ho vážně nezasloužím.

„Budu blinkat,“ zaskučela Jessie z protější postele. Bylo skoro deset večer a ona seděla v červeným krajkovým body schoulená do klubíčka a objímala si břicho.

„Asi tomu nebudeš věřit, ale já možná taky,“ přiznala jsem. Bylo mi ze mě zle. V životě jsem nadělala už dost nemravnejch věcí, ale

nikdy jsem neměla sex za peníze. A nikdy před kamerou. Nečekala jsem, že mě to tak zasáhne, ale stalo se.

Jessie zavrtěla hlavou a vstala. „Potřebuju panáka,“ prohlásila a sáhla na dno skříně, kde jsme měly skromnou zásobu alkoholu. Odzátkovala lahev vodky a přihnula si.

Natáhla jsem se k ní. „Dej mi taky.“ Předala mi lahev a já si pořádně lokla. A pak ještě jednou.

„Nepřežen to, víš, co říkal,“ upozornila mě Jess a vodku schovala.

„Ať mi políbí prdel. Chystá se do mě strčit svoje nádobíčko, a ještě si mě u toho točit, mám snad nárok na trochu životabudiče.“ I když bych radši něco, co mě utlumí tak, abych si ten akt nepamatovala. „Je mi zle, mám výčitky svědomí a jsem nervózní,“ přiznala jsem.

„Taky jsem nervózní. Jakože jo, párkrát jsme se s Gillem už natočili, ale to bylo čistě pro naše oči. Ale takhle? Bude to nepříjemný,“ povzdechla si Jessie a šla si zkontrolovat make-up do zrcátka. Pro tuhle akci se namalovala vážně hodně a díky tomu vypadala opravdu hříšně. Doufala jsem, že působím stejně. Pečlivě jsem si uhladila mikádo a na oči si dala nejen silný černý linky, ale i stříbrný trpytky. Snad na konci večera nebudu vypadat jako klaun.

„Aspoň můžeš předstírat, že jsi hvězda filmového plátna. To je tvůj sen, ne?“ prohodila jsem, abych ji uklidnila, ale mělo to opačný efekt.

„Bože, jestli jednou prorazím a někdo najde tohle video...,“ zaskučela a připlácla si ruce přes obličej.

„Prosím tě, víš, kolik hvězd začínalo na filmech pro dospělé?“ namítla jsem a vtom se ozvalo zaťukání na dveře. Můj žaludek při tom zvuku udělal kotrmelec. „Tak jo, tak jo, to zvládnou,“ řekla jsem si sama pro sebe a sledovala, jak se dveře otevřely a dovnitř nakouknul Gill.

„Připravený?“ zeptal se a vešel dál. Nate mu šel ve svý hnědý bundě v patách, a než aby se díval na mě, přelétl očima náš pokoj. Stále byl zamračený a díky kroužku v nose působil jako býk. Tak nějak nebezpečně, přesto přitažlivě.

„Sraze ty postele k sobě,“ nakázal svým praktickým tónem. Žádný „ahoj“ a „nebuď nervózní, to zvládneme“. Ani se na mě nepodíval,

než přikročil k malému pracovnímu stolku u stěny. Položil vedle něj na zem sportovní tašku a začal z ní vyndávat nějakou aparaturu – kameru, stativ a notebook.

Gill neváhal a láskyplně a konejšivě objal Jess. Pak se chopil přesouvání její postele. Bylo mi trapný být před ním jen ve spodním prádle, ale nedalo se svítit. Vstala jsem ze své postele a s námahou ji přesunula do středu pokoje k té Jessiině.

Nate celou dobu něco dělal na notebooku a otočil se, až když byly postele nachystané. „OK...“, zamumlal a přejel kritickým pohledem po příkrývkách. „Dejte ty peřiny pryč. Polštáře nechte,“ instruoval nás a pak svýma temnýma očima konečně zaregistroval mou přítomnost a krátce sjel moje černý spodní prádlo. Nebylo to nic extra sexy, ale působilo, jako by bylo ze saténu, a beztak jsem nic lepšího neměla. Abych přidala na sex-appealu, vzala jsem si jednoduchý černý choker. Až do chvíle, než přišel Nate, jsem si přišla jako sexy čertice. Po jeho nevzrušeným pohledu se mi ale sebevědomí začalo sypat jako domeček z karet. Naštěstí jsem nepatřila mezi ty holky, co by pořád hrotily svůj vzhled a byly nejistý, jestli na fotkách nevypadají blbě. Pro mě byla mnohem horší představa toho, co jsme se chystali dělat, než toho, jak u toho budu vypadat. „Jsi osprchovaná?“ zeptal se věcně, aniž by komentoval moje oblečení.

Cítila jsem, jak rudnu, ale bylo to spíš vzteky než studem. „Jo. A ty?“ zasyčela jsem.

Neodpověděl, jen se na mě ušklíbl. Bože, tohle bude katastrofa... Jak se spolu mají vyspat dva lidi, co k sobě chovají takový antipatie? No, on ke mně možná nechoval antipatie, bral mě jen jako nafukovací pannu. Ale já, na rozdíl od něj, na něco takovýho nebyla zvyklá, takže i když bych neměla, brala jsem si jeho přístup osobně. „Máš výsledky těch testů?“ ozval se po chvíli. Přikývla jsem a podala mu důkaz o tom, že nemám žádnou chorobu. K mému překvapení mi dal obdobný papír. „Fajn, tak to bychom měli,“ řekl a kývnul k notebooku. „Až začneme vysílat, lidi se budou moct připojit. Budou tam psát různé vzkazy, ale ignorujte je,“ otočil se k Jessie, která se vystrašeně tiskla ke Gillovi. „Ty je ani nečti,“ upozornil ji ostře a po krátkém zaváhání

přesunul notebook blíž k sobě – tedy, blíž ke mně –, aby na něj Jess neměla výhled. Pak pokračoval: „Nic z toho, co tam budou psát se nás netýká, my budeme dělat to, co budeme chtít, jasný?“ řekl všeobecně, ale přišlo mi, že mluví převážně ke mně, vzhledem k tomu, že on a já jsme momentálně byli jediní, kteří na obrazovku viděli.

Kývla jsem a bylo mi čím dál víc na zvracení.

„Pochopitelně bude zapnutej i mikrofon, ale když budete hodně šeptat, tak to lidi neuslyší. Takže kdyby něco, šeptejte. Ale proboha, hlavně to nepřerušujte, neutíkejte, nezvracejte,“ vyjmenoval a krátce se zamračil na Jess. Pak tlesknul a ukázal na postel. „Tak jdeme na to.“

Zmocnila se mě panika. Nebyla jsem připravená, doufala jsem, že budeme mít víc času si vyjasnit některý věci – třeba jak přesně to bude probíhat nebo jak dlouho to potrvá. Taky jsem doufala, že Nate přece jenom pronese nějakou uklidňující a povzbudivou řeč o tom, jak to zvládnou a ať se nebojím. Ale ne, nic takového neřekl.

Vytáhl z tašky několik balíčků kondomů a pár jich podal Gillovi. Zbytek pohodil k nohám postele, kam po chvíli přidal i tubu s lubrikantem. Roztrásla se mi kolena. Nezvládnou to.

Nate mě naprosto ignoroval, takže neviděl, jak vystrašená jsem. Stáhl si tričko přes hlavu – ach bože, měl propíchnutý bradavky –, skopnul boty a ponožky a jen v nízko posazených džínách a svých špercích – včetně perlového náhrdelníku – si klekl na postel. Pak se na mě konečně podíval.

Ztuhle jsem stála vedle postele a snažila se sebrat. Srdce v hrudi mi bilo o sto šest, vnitřnosti se mi kroutily a na čele mi vyrážely kapky studeného potu. Pokusila jsem se zaměřit na Nateovo štíhlý vypracovaný tělo a nějak se díky tomu dostat do nálady, ale nešlo to. I když jeho břišáky byly jak z kamene a jeho svaly na ruku – *pectoralis major* a *deltoides* – bych za normálních okolností nejradši okousala a olízala i s přitažlivou prohlubní nad klíční kostí, jediný, co jsem cítila, byla paralyzující tíseň.

Nate ke mně natáhl ruku. „Pojď, myslel jsem, že seš drsná holka, co všechno zvládne,“ popíchnul mě zákeřně. Asi to bylo dobře, protože můj strach rázem ustoupil vzteku a já se konečně odlepila od podlahy.

Zamračeně jsem vlezla na postel připravená dokázat tomu kreténovi, že vážně *jsem* drsná holka, co *všechno* zvládne.

Než Nate na notebooku stiskl tlačítko pro spuštění, vyměnila jsem si ještě s Jess, která s Gillem klečela vedle mě na své posteli, podpůrný pohled. Zvládneme to. Vždyť jde jen o sex.

„Jdi na všechny čtyři, čelem ke kameře,“ pobídl mě Nate potichu. Udělala jsem, oč mě žádal, a v dalším okamžiku se na monitoru u mě rozsvítil náš obraz s výrazným nápisem „live“ v pravém horním rohu. V levém dolním pak začaly naskakovat nicky nejružnějších lidí, co se právě připojili, smíchaný se vzkazy, který psali. Zatím jsem postřehla jen změt emoji.

Zkoprněle jsem civěla do své vlastní vystrašený tváře, natočený trochu stranou od kamery, když jsem ucítila dotek na zádech. Nate mi přejel prsty přes celou délku páteře až k zadku, který na vteřinu stiskl a pak... mě přes něj štiplavě plesknul.

Sykla jsem a ohlédla se na něj s vyčítavým pohledem. Uškíbl se tomu a dal mi další ránu.

Nakrátko jsem stiskla víčka k sobě a snažila se ovládnout svoje smíšený emoce. Vztek, strach, pohrdání sebe samou i klukem za mými zády. Netušila jsem, jak mám snášet jeho doteky, a netušila jsem ani, jak se na ně mám připravit.

Chytil mě oběma rukama za boky a jemně jima přejel nahoru k mým ramenům, za který si mě pak přitáhl k sobě. Odlepila jsem dlaně z matrace a nepatrně se mu zády opřela o hrudník, stále stejně ztuhlá nervozitou.

Nateovy dlouhý prsty prozkoumaly křivku mého pasu a vyjely výš ke košíčkům podprsenky. V dolním rohu monitoru se objevil vzkaz: „Doufám, že ji pořádně nakrmí, vypadá, jako když pojde.“

Stiskla jsem rty pevně k sobě a uhnula očima pryč z obrazovky notebooku na kameru před sebou. Snažila jsem se ovládnout bolestivý svírání žaludku, když Nateovy prsty vklouzly za lem podprsenky a on mě jemně štípnul do bradavky. Zaznamenala jsem, jak mi z toho cuklo mezi nohama, ale jako bych se na ten pocit nedokázala soustředit víc než ten zlomek vteřiny, během kterého se to stalo. Místo toho moje